

[Ministeren for skatter og afgifter]

Det oplæg til en skattereform, som regeringen nu lægger frem, er på væsentlige områder i overensstemmelse med de forslag, som er skitseret i indkomstskatteudvalgets tre betænkninger.

a. Indkomstskatteudvalget afgav i august 1976 sin første betænkning om *sanering af de ligningsmæssige fradrag*, bortset fra fradraget for renter. (Betænkning nr. 780/1976).

Man foreslår i betænkningen, at en række fradrag for lønmodtagernes udgifter i forbindelse med deres arbejde skal gives af arbejdsgiverne som et lønfradrag i A-indkomsten før beregning af A-skat. Denne lønfradragsordning skal i første række omfatte udgifter, der efter de gældende regler behandles som trækfri A-indkomst (udgifter til befordring, fortæring og natophold ved rejse og udearbejde). Ordningen skal eventuelt også omfatte en række andre udgifter, der er typiske inden for særlige grupper af lønmodtagere eller inden for særlige brancher, og som uden dokumentation for størrelsen kan fradrages med sats, der er fastsat af ligningsrådet.

Desuden foreslår udvalget, at en række af de ligningsmæssige fradrag ophæves.

b. I april 1977 afgav udvalget dernæst en *redegørelse om den skattemæssige behandling af renteindtægter og renteudgifter*. (Betænkning nr. 805/1977).

I denne redegørelse omtales dels en særlig renteskatteordning og dels forskellige måder, hvorved man kan afskaffe fradraget for private renteudgifter.

Efter *renteskatteordningen* skal renteindtægter og renteudgifter ikke længere indgå i opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Renterne bliver i stedet gjort til genstand for en definitiv beskatning. Denne beskatning gennemføres ved, at debitor ved rentebetalingen tilbageholder en del af renterne (en renteskat) til dækning af *kreditors* skat af renteindtægten. Renteskatten foreslås fastsat til 40 pct. Debitor er berettiget til en godtgørelse som erstatning for bortfaldet af rentefradragsretten, og godtgørelsen skal være af samme størrelse som den indeholdte renteskat. Debitor kan derfor beholde den tilbageholdte renteskat som godtgørelse. Kreditors skat af renteindtægten og debitors godtgørelse afgøres således endeligt ved rentebetalingen og er indkomstopgørelsen for debitor og kreditor uvedkommende.

Ordningen vil, som det er anført i redegørelsen, nødvendiggøre en række *særordninger*, og der må endvidere iværksættes *overgangsordninger* ved renteskattens gennemførelse.

Ud over renteskatteordningen har udvalget beskrevet forskellige metoder til *ophævelse af fradragsretten for renter af privat gæld*.

Disse ordninger forudsætter i modsætning til renteskatteordningen, at der skal sondres mellem private renter og erhvervmæssige renter, idet renter af erhvervmæssig gæld fortsat skal kunne fradrages i indkomsten.

Indkomstskatteudvalget har ikke taget stilling til, om man skal foretrække renteskatteordningen eller en ophævelse af fradragsretten for renter af privat gæld efter en af de beskrevne metoder. Udvalget nævner imidlertid også den mulighed, at man i stedet for at begrænse eller ophæve rentefradraget forhøjer lejeværdien af egen bolig og eventuelt ansætter en brugsværdi af andre private formueaktiver.

c. I november 1977 afgav indkomstskatteudvalget endelig *en afsluttende redegørelse*. (Betænkning nr. 824/1977).

Heri omtales muligheden for at lade renteskatteordningen indgå i et skattesystem, hvor indkomstskatten for de højeste indkomster opdeles i en proportional normalskat og en tillægsskat på et særligt indkomstgrundlag.

På grund af den meget korte tid, som indkomstskatteudvalget havde til rådighed for det afsluttende arbejde med tredje betænkning, indeholder denne kun en ret summarisk orientering om nogle af de problemer, der vil vise sig, hvis man gennemfører en såkaldt *virksomhedsbeskatning*. Under en sådan ordning opdeler man den erhvervsdrivendes indkomst i en indkomst, der henføres til virksomheden, og en personlig indkomst. Den indkomst, der henføres til virksomheden, beskattes på lignende måde som indkomst i et aktieselskab, medens indkomsten, der henføres til den erhvervsdrivende som person, beskattes som al anden personlig indkomst. Udvalget finder imidlertid, at en sådan ordning vil give en hel del komplikationer for både skattemyndighederne og de enkelte virksomheders indehavere. Det vil også gøre det endnu vanskeligere for indehaverne at overskue de skattemæssige konsekvenser af deres dispositioner, f. eks. ved